

**Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft):** Må jeg til indledning, i anledning af de bemærkninger, det ærede medlem hr. Aksel Larsen nu fremsatte, sige, at da jeg forstår, at når det ærede medlems partis forespørgsel også er stilet til statsministeren, skyldes det, at man ikke var sikker på, at jeg ville være hjemme til den tid, da forespørgslen skulle til behandling, er det da naturligt, at jeg nu besvarer den. Når statsministeren ikke er tilstede i tinget i dag og derfor heller ikke kan tage ordet i anledning af denne forespørgsel, skyldes det, at statsministeren desværre er blevet syg og er sengeliggende her i byen. Vi håber, at statsministeren hurtigt vil komme over dette anfald.

Må jeg iøvrigt sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at de ønsker, han fremsatte, i virkeligheden er foregrebet af de demokratiske partiers ordførere, thi den forespørgsel, som de 5 partiers formænd har rettet til den højtærede finansminister og til mig, rejser netop alle de problemer, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen nu ønsker at føje til sin forespørgsel. Det havde iøvrigt været et ganske interessant eksperiment at få opklaret, om man — hvis altså denne forespørgsel ikke var kommet det ærede medlem til hjælp — således uden videre kan forøge en forespørgsels omfang og indhold på den måde, som det ærede medlem her har forsøgt at gøre det. Jeg kan imidlertid berolige det ærede medlem. Såvel den højtærede finansminister som jeg vil i de svar, vi skal give på disse forespørgsler, komme ind på alle de problemer, som det ærede medlem nævnte, og give det ærede medlem fyldig besked om dem, ganske uanset den måde, hvorpå det ærede medlem motiverede sin forespørgsel.

Det var iøvrigt et ejendommeligt udtryk, det ærede medlem brugte, da det ærede medlem sagde, at han ikke vidste, om jeg ville være på besøg her i landet. De rejser, jeg har foretaget, har jeg foretaget på grund af det embede, jeg varetager, og jeg tror ikke, jeg er mere borte fra landet end absolut nødvendigt, eller mere end sædvanligt for andre landes udenrigsministre.

Som sagt — de to forespørgsler, der foreligger i tinget i dag, ønsker begge en redegørelse for de internationale forhandlinger, der i dette efterår har været ført. Det drejer sig i hovedsagen om tre grupper af drøftelser — og det ærede medlem hr. Aksel Larsen vil således se, at vi tager alle de spørgsmål op, som det ærede medlem rejste —: forhandlingerne i De Forenede Nationer — som det kommunistiske parti har spurgt om —, Atlantpagtrådets drøf-

telser i Rom og overvejelserne i den af Atlantpagtmagterne nedsatte midlertidige kommission i Paris — 12 mands kommissionen —, der har foretaget en vurdering af Atlantpagtens militære ønskemål og de finansielle muligheder, der foreligger for deres virkeliggørelse. Jeg skal i mit indlæg nu beskæftige mig med de to første grupper, medens den højtærede finansminister som Danmarks repræsentant i 12 mands kommissionen vil redegøre for de omfattende drøftelser, han her har deltaget i, og for de beslutninger, den stillingstagen, som ministeriet har truffet nu, da disse forhandlinger står foran deres afslutning og indstillingen skal afgives for at komme til endelig behandling i det møde, der er fastsat i Atlantpagtrådet i Lissabon den 2. februar næste år.

Alle disse internationale drøftelser er nødvendiggjort af og har koncentreret sig om den stadig usvækkede spænding, verden befinder sig i, den dybe uro, der holder menneskene fangen; fremkaldt af de skarpe ideologiske, politiske og magtmæssige modsætninger, der i usvækket grad synes at dele verden i to halvdele. Vi lever jo i virkeligheden i en tilstand af halv fred og halv krig. Målet for den politik, som de lande, der virkelig vil frihed og fred, fører, må være at bringe denne tilstand til ophør, og den første vej dertil må blive at få tilvejebragt en kontakt, en forhandlingsmulighed, at nå ind til en virkelig realitetsdrøftelse for at finde et grundlag for et fredeligt samliv imellem de to samfundssystemer, de to ideologier, der behersker verden. Kan de leve side om side? Eller er modsætningerne imellem dem så dybe, at det på et eller andet tidspunkt må komme til et afgørende brud imellem dem? Det kan ikke afgøres af den ene part alene, det skal kun siges klart og utvetydigt, at demokratierne aldrig vil tilstræbe en løsning igennem krig, men at de i overensstemmelse med deres inderste væsen utrætteligt vil søge den vej, hvis vejviser bærer ordene: tolerance, forhandling, gensidig forståelse. Vi anerkender ikke det totalitære system eller dets metoder. Vi tror ikke, at den kommunistiske vej er en vej, der vil sikre menneskene de værdier, der er os dyrebare. Men krig er ikke for os en vej eller et middel til at ændre nogen tilstand i verden. Vi er så overbevist om styrken og livskraften i vor sag, at vi tror på dens egen evne til i det lange løb at kunne overbevise mennesker og vinde deres tillid. Det er ikke med vold og undertrykkelse, at man overbeviser mennesker.

Ideologier og overbevisninger kan ikke